

Çürüyorum

– Tuğba Topal · 09 Şubat 2020

Çürümeye yüz tutmuş bir yaprak gibiyim.
Zaten her şey çürümez mi bu hayatta?
Hüznümle süslüyorum bakışlarımı, gözlerimin derinlerine oturtuyorum.
Yüzüme dokundukça rüzgar, yüreğim kanıyor
Sessizliği bıraktılar bana dilim lâl, ruhumda çöl fırtınası.
Ahular kendi mutlulukları kadar bile boy veremiyorlar benim coğrafyamda.
Buna da izin vermiyorlar.
Gözlerimi süslediğim hüznün, gece kara bir kefen gibi örtüyor.
Kapanmayan kapaklara yük oluyorken kirpiklerim;
Saydım! çok fazla kırığı var kemiksiz kalbimin.
Ben evci bir kuştum oysa, bu göçler kanatlarımı çok yoruyor
Kendime kendim bile eksik kalıyor,
Yetişemiyorum artık hiç bir yarama
İncinmiş bir evin kimsesiz duvarları gibiyim
Sıcaklığında ısındı sevdiklerim, giderlerken ise talan edildi hep yüreğim
İçimde büyüyen yalnızlık, sararken kalbimi sardunyelerimin intiharına şahit oluyor.
Lirik kelimeler uçuşurken etrafımda, acılarım oyun oynuyor.
Alıp noktayı kaçıyorlar, bundan sebep bitemiyor cümlelerim.
Silinmiş bir haritayım ben bu Dünya'da
Evet her şey çürür bu hayatta;
Ölüler mezarda, ben ise hayatta!!!

Tuğba Topal